

קול הדלת של הפרדור סוככת על צירה ואנשים נכנסים בה ויען כי יודע כי תחלת הלילה הוא לא בא כל מנוח בלבנו, וירא שלשה סריס הממשלה שומרי הלילות עומדים עליו וכי נסה לשאלם מה לכם פה, שלף האחד תניתו ויתקעו בצד לבנו כמסת למעלה עד חצי ג' וילכו. הניצח צעק צעקה מרה ונאספו השכנים והנה רם שומק פן הצואה ופן חלב כמים רבים וברגע אחד נקהלו וישבו הסקסו חוה ויפרדו להביא רופא, ואחל להביא את שר העשרה העומד במקום הסמוך עם עשרה סריסו כי הם הסוככים במקומם והנה בא שר העשרה וראה את הרם, ואמר אין דבר, שכנו עד הבקר, ואנחנו בראיתנו כי רמי האיש שוטפים באין פעצור גם אחד התחבשות שנתן הרופא סאנדרעצקי כמה שעות לא שקמנו עד הביאנו רופא פן העיר הלכנו לרד' פופילוס, ואמר כי אין לו כלים הצריכים לזה ואין רופא בלא כלים והוכרחנו לקרוא את הרופא הבריטאני וכאן חצי הלילה ויעצול לעצור הרם אשר כבר נתקרה כל גו סאפס רמים ויצו להביאו אל בית החולים, ולא אחרנו כי ראינו נאשו יוצא ונשאנו אותו על ספתו בלי כח אל תוך העיר אל בית החולים הכפישאני ולפי דברי הרופא אך בחום השעות החמישי המספר, ולא קלעו אל סקס שהנשמה תלויה בו.

על הרצח האיום הזה לא יכולנו לשקט בסכנונו, ובשכם בידענו כי עשונו על פי האותיות הברורות חאלה אשר הגדנו להשופטים אשר כל השופט תצלנה אנחנו:

(א) בלילה אשר לפני הרצח בליל סוצאי השבת, באו ארבעה סריס הממשלה ועמדם שר העשרה במקומם בכל בית ובית, פה בקשו סיס מה מישון וכדומה, גם בבית האיש הסוכה באו ולא היה האיש בביתו כי ישב לו בבית שכנו והיתה זאת בשעה שניה בערב והבישו היש פה איש — וסיר הלכו כי בעל האשה ושכנו יצאו הרצח הראו את הסריס ושאלו מה באתם ואסרו אין דבר, וכל וישבו הסקס זה אל זה שאלו על כמה — כן לא שמנו עוד הרבר אל לב.

(ב) כעשר רקס לפני קול הסולת הרצח ראו אנשים סאתנו את סריס הממשלה עוברים ברחוב הרוא ואחר רנעים אחרים נעשתה התועבה הזאת.

(ג) השוכת שר העשרה ואחד פן הסריס עמו, בראותם את דם החלל, אין דבר, אין דבר —

(ד) אחר שלש או ארבע שעות משעת הרצח, והסריס עברו שנת ברחובות חזרו ועמדו לפרש אצל כותל הבית הראשון של אותו הרחוב, ושלשה אנשים סאתנו ויעבים על יד החלון בתוך הבית הרוא והנה אחד

ולשנה הכאה תהיה עוד 10 ר"ב לשבוע מהסעות עולמות של רמנו ר' ישראל העששיון שהשאיר 10000 ר"ב באוצר הממשלה לסן זה והתוצאות כעת יעלו יותר על הכנסות אך השנים עשרה אנשי שם יתנו מכססם את הסוחר הנדרש לזה עד עת מצוא.

ירושלים במקום, נחלת שבעה אשר סקיר העת'ק והוצה, י"ב ארד שני חל'ה — אנחנו חת'ם זה חמש שנים כוננו ידינו סכן לשכתנו בעור צורנו, סחוק לעת'ק ה'ז, וחסרי ה' גבר עלינו וסך בעדנו וסם הרחוב גבולינו, ועד כה ברננו ה' והננו לעדה בת חמשים בע"ב אשכנזים וספרדים ה'ז, והשוב ב'ה טוב סאר, אוירו צח ובהיר עוסר על יד דרך יפו דרך, ססך שוקט ובוטת, ארר אשר אשר הצלית בירי הממשלה יד'ה להכניע את יושבי הכפרים אשר לפנים סם אך סם ספריו סהנחא בארץ הוצה, וזה איזה שנים אשר לקחה סהם הממשלה כל בתם ואילתם ואין כל איל בתם להתייר איש, חוים שוכבים על ארססם, וספרדים סקול עדה נרף.

אסם הרצח הנורא אשר סרה בשבוע זה במקומנו ואשר קרה עוד בשנתים עבר, ואשר בזה על של עתה באנו להודיע גלוי את אשר נהיה כעת לעינינו. הרצח הזה יתן אותותיו וזהות, כי בקחת הממשלה יד'ה את הרוב ואת האיל סיד האכרים ותתן אותה ביד סריסיה השוסרים הסוככים בלילות, על סנת להגן בה על יושבי עריה, שסחשסם, בה סריססם בחרב התיא לסוכותם גם לסכוח ישרי דרך סאשר תשינ ידם. ועל כן, אחר אשר סנינו אל הממשלה ע"י שרי הקונסליש של סמסלות אשכנז, עספריך אונג'ן, רוסאי, בריטאניה, אספריקא, וצעקנו על הרצח העבר וצעקנו על העתיד ועד כה רק קול הבססח אנחנו שוסעים ורדווחים אשר ידועים סם כי ידם שפכו את הרם סהחלסם בנאק ונאין ברחובותינו ואין סאסך אותם גם אל סשסר, — חובת עלינו להתיצב בכתבי עתים ליר שערס למען יתיצבו דרישי שלום ירושלם אולי יש תקוה כי יקיצו יושנים סתרססם להגן על יושבי הארץ הלז, ושרי ישראל ואצילתם יעירו ויקיצו לסשססנינו ועינינו תספחה לראות סצב שח נאלמה ישראל בארץ הוצה, עם כל חשיותם ורס סוכס סצר הממשלה אשר צדק סלאח יסינה באין סר'ה בין ישראל לעמים. סעשה שהיה כך היה, איש אחר סלסר תינוקת ושסש לעדחנינו, סשה ליב סעפער ליור רוסאי גר ארנו בסקסנו זה כשנתים, והוא בעל אשה ושני ילדים קטנים, אור ליום ב' ח' להרשנו בשעה שלשית בתחלת הלילה בעור בני אדם סוככים בשוק וכל חתים סחוחים עלה על ספתו לישן ואת דלת ביתו סגר ובעוד לא נתן תנוסה לעפעפס שסע

החוסה, וסקות עשו בין החוסתים למען יעצרו בעד הספריים לבוא העירה, אולם לשוא כל עססם נרס נרעך בעור יוסס, האלוק ספרינא ספדאניא בא בסחנה ככר סאור להיות בעור לחול שסאנלייא, וינוסו היסססססס סנראנאדא העיר האחרונה הנשארה להם לפסחה ססלכותם הנדונה אשר היתה להם בשסאנלייא.

בעל כנפי נשרים חש שסאנלייא לספסללא להודיע תוצאות הסססססס להסך וישלה אותו ספרינאנר בסססס לסאראססס אל הסססס לבשר אותה הכסורה הסוכה היא ולכש אותה לבוא אל סחננו לנסוע עסי ביהר בראש צבאותיו אל עיר הספסססס נראנאדא.

הסססס שססס את כסורה ארסור ותססס סאור, וככל זאת לא נעלם ספני שסאנלייא כי כוא לסאראנאססא העציבה את רוח הנבירה וירסס ארסור כי יש להנבירה דבר סתר אשר תאבה לגלות לו אך לא הוכל ספני חשרים וחשרות אשר סכססס וכאשר דסס כן היה, סרס בא השסש שלחח איזאבעללא לקרוא לארסור אל חיבלת, ותססר לו את כל אשר עם לבב סריס.

איש בער אנכ'ו — קרא ארסור בעצב נורא — אשר האסנתי כי לא כן תהיה אחריתי, ידעתי את לב סריס, את כל סטלות החבל תשליך אחרי גח, את נפשה תחרף לסות ולא תשקר בדתה ובאסונתה

אשר ככצפון שססר הרוחה על לוח לכה, נכססתי, אקה כי לא חוססס סכאוב על סכאוכס בעכור זאת, ולא סססס אותה בידי ססססס סוכסס... ככזאת לא עשיתי" — חשיבה איזאבעללא — "רחומי נכססר על האשה האוסללה עת סרסס לפני ברך ושפסס דסססס שליש לבל אסנע סססס השאלה האחרונה אשר בקשה ספני".

השאלה האחרונה?
כן, ח'א, היא שחרה את פני לתת אותה לשוב אל סקס ססורי אבותיה ונשבעה לי לבלתי לעזוב את בית אביה עד יום סססס" ר' יוכר אוחק בעד פעולתך הסוכה" — קרא ארסור, "ססססס כי לא תפיר את שכוסססס" — חסססס הסססס — "אם גם עכססס היא, אסססל שלחתיה לנפשה, היא לבשה כגרי סססס כרן ודיאניזא ארסס לחברה לת חביא אותה עד גבול כססססס, סלבר זה לא ארע סאוסס, גם לא אוכה לדעת סקסס ססססס".

ויהרש ארסור רנעים ספססס, אחרי כן סרע כרך לפני הסססס ויכש סססס לתת לו זמן שלשה יססס ללכת ולראות כפסס האחרון אי סריס סרסס סססס סססס עד עולם, ותעסר איזאבעללא לשאלת ארסור, אחרי עשרה רנעים נראה ארסור רץ כחפז על סוס דוחר לעזוב את העיר- (הססך יכא)